

8STE JAARGANG, NR. 142
23 AUGUSTUS 2010

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
6 BOEKBESPREKING
7 PLATENRECENSIES
 Diederik Rijpstra, Steve Lacy,
 Buss Bross Band, Metropole Orkest
 en John Scofield/Ivan Paduart,
 Lester Young, Benjamin Herman.
11 CONCERTVERSLAG
 Toots Thielemans (Jazz Middelheim)
EN VERDER:
12 In Memoriam Willem Breuker
 (Herman te Loo)

JAZZFLITS 143
 staat 13 september op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Pianiste Mary Lou Williams in 1946.
 (Foto: William P. Gottlieb)

**1.600 FOTO'S VAN WILLIAM
 GOTTLIEB VRIJ OP INTERNET**

Het Amerikaanse Library of Congress heeft ruim tweehonderd jazzfoto's van fotograaf William P. Gottlieb rechtevrij op internet geplaatst. De collectie zal de komende tijd worden uitgebreid tot 1.600 stuks.

De collectie bevat foto's van de jazzscene in New York en Washington in de jaren 1938 tot 1948. Gottlieb verkeerde toen als jazzjournalist in het gezelschap van tal van jazzgroten, onder wie trompettist Louis Armstrong en orkestleider Duke Ellington. Als fotograaf was hij autodidact. Het was Gottliebs wens dat zijn foto's op 16 februari 2010 onderdeel zouden worden van het publieke domein. De foto's zijn te bekijken op:
<http://bit.ly/b3HZeR>.

ia77
JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**AMINA FIGAROVA 6-TET EERSTE NEDERLANDSE
 BAND OP HOOFDPODIUM NEWPORT FESTIVAL**

Als eerste Nederlandse formatie stond het sextet van pianiste Amina Figarova 8 augustus op het hoofdpodium van het Carefusion Newport Jazz Festival. In 1964 was het kwartet van saxofonist Piet Noordijk al te gast op het festival, maar dat speelde niet op het hoofdpodium.

Amina Figarova in 2009 tijdens het North Sea Jazz Festival.
 (Foto: Joke Schot)

Figarova presenteerde in Amerika haar nieuwste cd 'Sketches'. Ze maakte die plaat met Bart Platteau (fluiten), Ernie Hammes (tp), Marc Mommaas (ts), Jeroen Vierdag (b) en Chris Strik (dr). Ze waren ook op het festival aanwezig. Op het hoofdpodium speelden dit jaar verder pianist Herbie Hancock, trompettist Wynton Marsalis (met als speciale gast Dave Brubeck), pianist Chick Corea en het orkest van Maria Schneider.

Beluister het Newport concert (klik hier): <http://n.pr/bjWyXi>

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Ravi Coltrane tekent voor Blue Note

Saxofonist Ravi Coltrane, zoon van jazzlegende John Coltrane, gaat platen maken voor Blue Note Records. Zijn eerste plaat voor het label verschijnt in het voorjaar van 2011. Coltrane toerde vorig jaar al met de formatie Blue Note 7. Eerder maakte hij cd's voor RCA en Savoy.

Vienna Art Orchestra is niet meer

Het Oostenrijkse Vienna Art Orchestra bestaat niet meer. Na 33 jaar en tientallen platen. De formatie kon het financieel niet meer bolwerken. Volgens orkestleider Mathias Rüegg kreeg de bigband steeds minder engagements. Ook haakte een grote sponsor af. Het laatste concert werd 9 juli in Klagenfurt gegeven.

Jazzinstitut Darmstadt twintig jaar

Het Duitse Jazzinstitut Darmstadt bestaat 3 september twintig jaar. Het instituut heeft een van de grootste openbare jazzcollecties van Europa. Het beheert onder meer de nalatenschap van jazz-scribent Joachim-Ernst Berendt en de verzameling van Free Music Production (FMP). In Darmstadt staan zo'n 50.000 lp's en duizenden schellakplaten, video's, dvd's en cd's. Ook is er een verzameling van ongeveer 60.000 jazztijdschriften en beschikt het Jazzinstitut over duizenden boeken.

Jef Neve. (Foto: Tom Beetz)

Nieuwe cd Jef Neve in de maak

Pianist Jef Neve heeft in juli opnamen gemaakt voor zijn nieuwe trio-cd 'Imaginary Road'. Het album werd opgenomen in studio La Chapelle in Waimes, waar het Jef Neve Trio ook de cd's 'Blue Saga', 'It's Gone' en 'Nobody Is Illegal' opnam. Op de nieuwe plaat wordt Neve begeleid door zijn oude getrouwe drummer Teun Verbruggen en nieuwkomer bassist Ruben Samama. 'Imaginary Road' komt half september uit bij Universal Music Belgium.

PLATEN

Het trio The Ghost, The King & I op 12 februari 2010 in jazzclub Agharta in Novosibirsk (Siberië). (Foto: Leo Lazarenko)

NIEUWE DAYBREAK-CD'S VAN DAVE LIEBMAN EN TRIO THE GHOST, THE KING & I

Bij het label Daybreak verschijnen nog dit jaar nieuwe cd's van het trio The Ghost, the King & I, alsmede van saxofonist David Liebman. De platen worden gedistribueerd door Challenge.

Het album van David Liebman verschijnt in het najaar. Op 'Lieb plays the blues à la Trane' staan live-opnamen die werden gemaakt tijdens een concert in Rijkevoorsel (België). Liebman wordt terzijde gestaan door bassist Marius Beets en drummer Eric Ineke. De cd van het trio The Ghost, the King & I verschijnt op een nog nader te bepalen moment dit jaar. 'The Ghost' is bassist Frans van Geest, 'The King' gitarist Vincent Koning en 'I' is pianist Rob van Bavel. Het repertoire bestaat onder meer uit bewerkingen, door Rob van Bavel, van composities van Claude Debussy en George Gershwin. Onder Rob van Bavel's naam verscheen al een cd van dit trio in de cd-serie 'en blanc et noir'.

BEKENDE JAZZALBUMS OPNIEUW UITGEBRACHT OP 45-TOERENVINYL

Twee audiofiele bedrijven uit Amerika brengen op vinyl tientallen jazzalbums opnieuw uit. Ze doen dat op 45-toerenplaten. Onder meer tientallen Blue Note-albums komen in die vorm op de markt.

De bedrijfjes, Music Matters Jazz in Los Angeles en Analogue Productions in Salina, brengen klassieke 12-inch Blue Note-albums uit op eerste klas vinyl (180 gram per plaat). De albums worden op twee 45-toerenplaten gezet in een oplage van ruim tweeduizend stuks. Voor de heruitgaven wordt gebruikgemaakt van de originele mastertapes. Aan de 45-toerenalbums hangt een prijskaartje van 50 dollar. Volgens kenners klinken de 12-inchplaten op 45 toeren veel beter dan op de oorspronkelijke 33 1/3-toeren per minuut. Niet alleen Blue Note-lp's, maar ook materiaal van de labels Fantasy, Verve en Impulse! verschijnt op 45-toeren vinyl. (<http://www.musicmattersjazz.com>) (<http://www.analogueproductions.com>)

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

NIEUWS

David Murray speelde als lid van het World Saxophone Quartet in Antwerpen. De vier traden samen op met M'Boom. (foto: Bruno Bollaert)

Pianist Ahmad Jamal stond vrijdag de 13de op het podium in Park den Brandt. (Foto: Bruno Bollaert)

PODIA

Zangeres Cassandra Wilson tijdens Jazz Middelheim. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ MIDDELHEIM VESTIGT NIEUW RECORD MET 18.000 BEZOEKERS

Het festival Jazz Middelheim 2010 heeft 18.000 bezoekers getrokken. Een recordaantal. Vorig jaar kwamen nog duizend mensen minder naar Antwerpen. De 29ste editie vond van 12 tot 15 augustus plaats in Park den Brandt in Antwerpen.

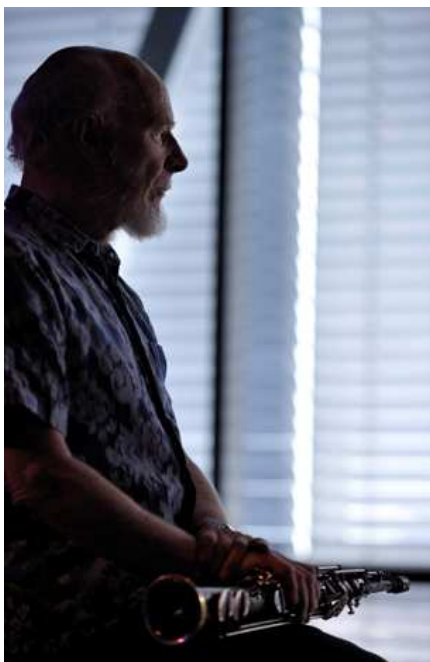
Met 18.000 bezoekers in vier dagen kan Jazz Middelheim (Antwerpen) op een geslaagd en zo goed als uitverkocht festival terugkijken. Het door Bertrand Flamang geprogrammeerde en door de Belgische zender Klara uitgezonden programma bood het beste van eigen bodem en Amerikaanse top acts. Van de opening door pianist Jef Neve tot het slot met zangeres Cassandra Wilson (foto) waren er goede en verrassende optredens. Hoogtepunten waren de concerten van de pianisten McCoy Tyner en Ahmad Jamal, de combinatie van het World Saxophone Quartet (met David Murray, Oliver Lake, Hamiet Bluiett en James Carter) met M'Boom, de groep van de overleden drummer Max Roach, het hersenkrakende flamencoproject van bassist Dave Holland en de modale tenorist Wayne Shorter. Zowel het salsaorkest van pianist Chuco Valdés als Aka Moon met Baba Sissoko speelden lekkere swingende muziek zonder veel pretenities, zoals drummer Chris Joris zonder pretenities swingende jazz speelde. De grootste verrassing was de 88-jarige Toots Thielemans, die met een emotioneel optreden een van zijn mooiste concerten sinds jaren gaf.

Tom Beetz

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

NIEUWS

Theo Loevendie.
(Foto: Deen van der Meer)

Componist Theo Loevendie viert 80ste verjaardag in het Bimhuis

Componist-klarinetist Theo Loevendie viert 19 september zijn 80ste verjaardag in het Bimhuis te Amsterdam. Tijdens het feestconcert 'Allemachtig... Theo 80!' zijn onder anderen pianist Guus Janssen, drummer Martin van Duynhoven, het Storioni Trio met Wei-Lin, Ralph van Raat, violist Oene van Geel en het Nederlands Blazers Ensemble van de partij. Ook Bernlef en Kees van Kooten treden op. Het programma zal worden gepresenteerd door Bas Lubberhuizen.

Joe Lovano 'peter' van Dinant Jazz

Saxofonist Joe Lovano wordt 'peetvader' van de Dinant Jazz Nights 2011. Hij gaat meedenken over het programma en zal er optreden. Het festival vindt volgend jaar plaats van 14 tot 18 juli. De editie 2010 was drummer Manu Katché 'peetvader' van het festival.

Nieuwe cd Toots Thielemans

Tijdens Jazz Middelheim in Antwerpen heeft Toots Thielemans (88) 14 augustus zijn nieuwe cd gepresenteerd. De plaat, 'Toots Thielemans - European Quartet Live', bevat Europese concertopnamen van 2006 tot heden. Thielemans wordt begeleid door Karel Boehlee (p), Hans van Oosterhout (dr) en Hein Van de Geyn (b). Het repertoire bestaat uit stukken van Thielemans, bekende chansons, jazzstandards en thema's van musicals en films.

VERVOLG PODIA

De Parijse zangeres Agathe trad vrijdag 13 augustus in de tuin van het Delftse Meisjeshuis op. (Foto: Joke Schot)

40.000 BEZOEKERS OP JAZZFESTIVAL DELFT

Zo'n 40.000 mensen bezochten volgens RTV West op 13, 14 en 15 augustus het 26ste Jazzfestival Delft. Op twintig verschillende binnen- en buitenpodia konden ze iets van hun gading vinden.

De publiektrekkers van het gratis festival waren zanger Boris en de Dulfer New Band. Ook speelden het Franz von Chossy Trio, het Joris Posthumus Quartet, Jungle Boldie en de Hot Club de Frank op het evenement. De Frans/Braziliaanse zangeres Agathe (zie foto) stond zowel op vrijdag als zaterdag met haar kwartet op het programma. Agathe woont in Parijs en treedt daar regelmatig in de jazzclubs op.

(Bekijk het Agathe Jazz Quartet in Parijs: <http://bit.ly/dpFDgb>)

JAZZPLAYSEUROPE LABORATORY IN NOVEMBER VOOR DE TWEEDE KEER OP TOURNEE

Een groep Europese musici varend onder de vlag van het tweede JazzPlaysEurope Laboratory, geeft de tweede helft van november een reeks concerten in onder meer Brugge, Tourcoing, Amsterdam, Dortmund en Wrocław. Een van de groepsleden is vocaliste Kristina Fuchs.

Voor het Laboratory komen zes jonge, relatief onbekende musici uit zes Europese landen samen. Ze maken kennis in Brugge en mogen daar vier dagen lang een avondvullend concert instuderen. Geheel naar eigen inzicht en wens. Dat concert wordt in elk van de zes vertegenwoordigde landen gegeven.

Het eerste Laboratory vond vorig jaar plaats. Aan de tweede editie doen behalve de in Nederland woonachtige Kristina Fuchs ook gitarist Ivann Cruz (Frankrijk), violist Roman Janoska (Slovakije), drummer Lander Gyselinck (België), pianist Oliver Maas (Duitsland) en bassist Maciej Garbowski (Polen) mee. Het Laboratory is een activiteit van het netwerk JazzPlaysEurope. (<http://www.jazzplayseurope.eu>)

CORRECTIE op JazzFlits nummer 141

In het verslag van North Sea Jazz wordt op pagina 13 gesproken over **Vinni** Colaiuta. Dat moet **Vinnie** Colaiuta zijn.

WINNAARS DOWNBEAT CRITICS POLL 2010

GEVESTIGDE MUSICI:

Trumpeter of the Year

Dave Douglas

Trombonist of the Year

Roswell Rudd

Alto Saxophonist of the Year

Lee Konitz

Baritone Saxophonist of the Year

Gary Smulyan

Soprano Saxophonist of the Year

Wayne Shorter

Guitarist of the Year

Bill Frisell

Pianist of the Year

Keith Jarrett

Organist of the Year

Dr. Lonnie Smith

Strings Player of the Year

Regina Carter

Bassist of the Year

Christian McBride

Electric Bassist of the Year

Steve Swallow

Percussionist of the Year

Hamid Drake

Drummer of the Year

Roy Haynes

Male vocalist of the Year

Kurt Elling

Female vocalist of the Year

Cassandra Wilson

Hall of Fame

Muhal Richard Abrams

RISING STARS:

Trumpeter of the Year

Jeremy Pelt

Trombonist of the Year

Luis Bonilla

Tenor Saxophonist of the Year

Marcus Strickland

Baritone Saxophonist of the Year

Claire Daly

Soprano Saxophonist of the Year

Anat Cohen

Guitarist of the Year

Lionel Loueke

Pianist of the Year

Gerald Clayton

Organist of the Year

Gary Versace

Bassist of the Year

Esperanza Spalding

Electric Bassist of the Year

Stomu Takeishi

Percussionist of the Year

Susie Ibarra

Drummer of the Year

Eric Harland

Male vocalist of the Year

Sachal Vasandani

Female vocalist of the Year

Roberta Gambarini

PRIJZEN

JOE LOVANO EN DARCY JAMES ARGUE FAVORIET BIJ DOWNBEAT-CRITICI

Saxofonist Joe Lovano en bandleider Darcy James Argue waren dit jaar favoriet bij de Downbeat-critici. In de 58ste Critics Poll stonden ze beiden in drie categorieën bovenaan. Lovano bij de gevestigde namen en Argue bij de 'rising stars'. De uitslagen van de poll staan in het augustusnummer van het Amerikaanse magazine Downbeat.

Lovano sleepte de eerste plek in de wacht van de categorieën 'jazzartiest van het jaar', 'beste tenorsaxofonist' en als leider van het 'beste kleine ensemble' (Us Five). Darcy James Argue gooide bij de 'rising stars' de hoogste ogen in de categorieën componist, arrangeur en groot ensemble van het jaar (Darcy James Argue Secret Society). Orkestleider Maria Schneider werd bij de gevestigde musici tot beste componist en arrangeur gekozen.

De drie beste albums van het afgelopen jaar staan volgens de medewerkers van Downbeat op naam van: 1. het Vijay Iyer Trio: 'Historicity', 2. Joe Lovano Us Five: 'Folk Art' en 3. Miguel Zenón: 'Esta Plena'. Het Vijay Iyer Trio beschouwen de critici ook als het beste kleine ensemble van het jaar bij de 'rising stars'. Miguel Zenón is voor hen van de aanstormende talenten de beste altsaxofonist. Meer winnaars van de Downbeat Critics Poll staan hiernaast in de linkerkolom.

PERSONALIA

ZANGERES ABBEY LINCOLN OVERLEDEN

Zangeres Abbey Lincoln is 14 augustus in New York overleden. Ze was 6 augustus 80 geworden. Lincoln sukkelde al enige tijd met haar gezondheid.

Abbey Lincoln maakte plaatopnamen met onder anderen de saxofonisten Sonny Rollins, Benny Carter en Stan Getz. Met drummer Max Roach maakte ze in 1960 de spraakmakende plaat 'We Insist! Max Roach's Freedom Now Suite', waarmee ze steun betuigden aan de Burgerrechtenbeweging. Twee jaar later trouwden ze. Abbey Lincoln, die eigenlijk Anna Marie Wooldridge heette, speelde ook in verschillende films. Haar laatste album, 'Abbey Sings Abbey', verscheen in 2007 bij Verve Records.

OVERIG

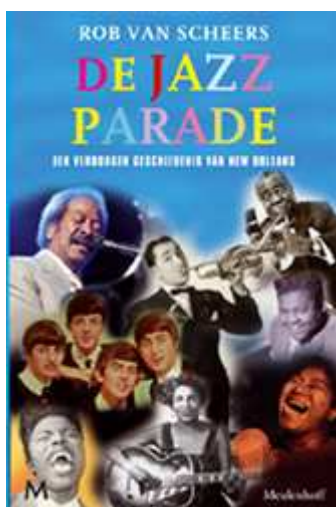
VLAANDEREN KRIJGT ONTMOETINGS DAG VOOR JAZZPROFESSIONALS

In Brussel vindt op 21 september de eerste editie plaats van Jazz # Forum 2010, een ontmoetingsdag voor de professionele jazzsector. De dag is een initiatief van Muziekcentrum Vlaanderen en JazzLab Series.

Het Jazz # Forum is te vergelijken met de Nederlandse Jazzdag in Amersfoort. Op het programma staan sessies rond pers en media, gages en ticketprijzen, spreiding, promotie en publieksverbredende initiatieven. De dag wordt afgesloten met de vorming van een 'werkgroep jazz'. De eerste editie van het evenement richt zich voornamelijk op de situatie in Vlaanderen. Directe aanleiding voor de jazzdag is het rapport 'Meer armslag voor jazz in Vlaanderen' uit 2006. Auteur Simon Korteweg stelde daarin dat de sector de handen ineen moest slaan.

JAZZ OP PAPIER

NEW ORLEANS IN 150 SCHETSEN

Rob van Scheers.
De Jazz parade: een verborgen geschiedenis van New Orleans.
 Amsterdam: Meulenhoff, 2010.
 286 pag. : ill.
 ISBN 978-90-290-8635-6 ing.
 Prijs 19,95 euro.

Op een bankje langs de Mississippi overdenkt schrijver zijn eerste bezoek aan New Orleans. Dat was in januari 2005, zeven maanden voordat de orkaan Katrina er huishield. Daar zit een boek in, werktitel: New Orleans: gids voor muziekliefhebbers. En het kwam er. De ontstaansgeschiedenis van het boek vinden we in hoofdstuk 8. Het boek had er ook mee kunnen beginnen. Het eerste hoofdstuk beschrijft nu de buurt waar het huis staat van Fats Domino. Waar Fats nu is? Die zit een eind verderop, in afwachting van de renovatie, aldus de gids, pianist en muziekjournalist Tom McDermott.

Journalist Rob van Scheers heeft zich als bewogen liefhebber ten doel gesteld de culturele betekenis van de stad nader bekend te maken, maar dat komt vooral neer op de muziek en daarvan in het bijzonder de rhythm and blues van Dr. John, Johnny Adams en anderen.

De opzet is dus ruimer dan die van de boeken van Sam Charters of Jean-Pierre de Smet (hier besproken), die zich voornamelijk met NO jazz bezighouden. Bij Van Scheers treffen we zeker de namen aan van een Sidney Bechet en Christian Scott, maar tevens die van country blues-artiest Memphis Minnie en degene die de cajun weer deed opleven, Bruce Daigrepoint.

Schrijver bezocht ook de diverse muzieklocaties. Een verrassende ontmoeting is die met degene die al heel vroeg een studio opzette om de karakteristieke muziek van de stad op te nemen, Cosimo Matassa. De uitbater van de wasserette: "Zeg, waarom vraagt u mij dit allemaal? Waarom gaat u niet even zelf bij meneer Matassa langs, zijn kruidenierszaak zit twee blokken om de hoek." Zijn kleinzoon achter het verse fruit: "Cosmo? [...] ja hoor, die is boven. Ik roep 'm wel even." Een ware 'verborgen geschiedenis'. Saxofonist Alvin Red Tyler, van de huisband van de J&M Studios, wordt abusievelijk aangeduid als Taylor. Een anekdote in het literaire vlak: Truman Capote zit in de trein met een collega-schrijfster. Een zwarte kruier stapt de coupé binnen en zegt: "Oh, meneer Capote, het is een eer u aan boord te hebben. Ik vond uw laatste roman in één woord geweldig." Zij: "O, Truman ... je bent werkelijk pathetisch! Je hebt die man gewoon betaald om dat te zeggen." Hij: "Oei! Was het zo overduidelijk?"

Daartussendoor feitelijke informatie, wellicht niet nieuw, maar interessant genoeg. Over het verloop van het nummer 'Tipitina' bijvoorbeeld, dat zijn oervorm heeft in 'Junker's blues', een nummer van pianist Willie Hall, ook bekend als 'Drive 'em Down'. Hij legde het nooit vast, maar gaf het in 1940 door aan Champion Jack Dupree, waarna Prof. Longhair het oppakte. De schetsen, honderdvijftig in totaal, zijn opgetekend in de vorm van een kroniek in de winter van 2008-2009, met sprongen in de tijd voor de historische achtergronden en voor interviews tijdens recente concerten in ons land. Als een overblijfsel van hetgeen de oorspronkelijke titel beoogde bevat het boek 21 becommentarieerde platenlijstjes rond een bepaald thema. Niet iedereen zal gecharmeerd zijn van het gewild vlotte toontje met talloze terzijdes over de eigen sores, alsmede herhalingen als 'ik neem een volgende sigaret (ik probeer te stoppen)' en het zoeken naar de 'Tubaman', die hij bij zijn eerste bezoek heeft gezien. Het tijdstip van verschijning, zo vlak voor de vakantieperiode, lijkt hierop in te spelen. Talloze tekeningen van Nico Heiligers, waarvan sommige in kleur, verhogen de sfeer. De kleurrijke voorkant toont een collage van foto's, van Allen Toussaint tot Mahalia Jackson. **Jan J. Mulder**

CD-RECENSIES

DIEDERIK RIJPSTRA
Wampum
 Eigen beheer
 (www.diederikrijpstra.nl)

Beluister tracks van deze cd; [klik hier: http://www.myspace.com/diederikrijpstra](http://www.myspace.com/diederikrijpstra)

De nog maar net afgestudeerde trompettist Diederik Rijnstra maakte met de groep Quincey al drie albums. Hij speelt onder meer ook in Room Eleven. Met zijn kwartet is er nu 'Wampum'. Wie bij de eerste noten denkt: 'Ik hoor Eric Vloeimans', heeft gelijk. In drie duetten improviseert het tweetal samen en ze cirkelen soepel om elkaar heen. Bij het beluisteren van de verdere cd blijft de associatie met Vloeimans hangen. Niet alleen wat spel maar ook wat composities betreft. Soms is de overeenkomst akelig nauwkeurig. Rijnstra heeft niet bij Vloeimans gestudeerd, maar dus blijkbaar wel heel goed naar hem geluisterd.

"Rijnstra heeft een prachtig geluid en kan heel lyrisch zijn. Hij en zijn musici zorgen stuk voor stuk voor stuk voor fantasierijke muziek."

Rijnstra heeft een prachtig geluid en kan heel lyrisch zijn. Vaak huppelend en springend legt hij veel gevoel in zijn composities. Op de stukken waarop Rijnstra niet improviseert met Vloeimans, horen we Dimitar Bodurov op piano, Clemens van der Veen op bas en Joost Lijbaart op drums. Dat zijn stuk voor stuk musici die zorgen voor fantasierijke muziek. Vooral Bodurov weet samen met Rijnstra te zorgen voor spannende muziek die met gemak naar een climax werkt. Toch zou ik Rijnstra graag in een andere context horen, bijvoorbeeld in een grotere bezetting, waarbij de vergelijking met 'die andere' trompettist niet meer voor de hand ligt. Maar dat Vloeimans met hem wil samenspelen is misschien wel het grootste compliment voor Diederik Rijnstra.

Peter J. Korten

NICOLA SERGIO TRIO
Symbols
 Challenge

Bekijk Nicola Sergio op You Tube;
[klik hier: http://bit.ly/8YMKCo](http://bit.ly/8YMKCo)

Het is opmerkelijk dat academici vaak de piano als instrument kiezen als ze een tweede loopbaan starten. Wiskundige Robert Rook en tandarts Anne Guus Teerhuis zijn zelfs voorbeelden uit eigen land. Het is beslist geen schande als u nog nooit hebt gehoord van de Italiaan Nicola Sergio, want er is niet zoveel van hem bekend. Nicola Sergio is dus econoom. Maar hij studeerde ook aan het conservatorium in Perugia: klassiek- én jazzpiano (beiden Magna Cum Laude!). Sinds 2008 werkt hij vanuit Parijs met een vast trio: bassist Matteo Bortone en drummer Guilhem Flouzat. Op 'Symbols' spelen ook celliste Melanie Badal en de saxofonisten Michael Rosen en Javier Giroto.

Het album wordt gekenmerkt door uitbundige veelzijdigheid in de composities en de keuze van de instrumentalisten. Toch blijft steeds het pianotrio het solide uitgangspunt. 'Violino Gitano' kent een Slavische start, opzweepend door de sopraansaxofoon van de Argentijn Javier Giroto, maar het eindigt plotseling. In een ander stuk: 'Myster Hyde' speelt Giroto percussie op de kleppen van zijn baritonsaxofoon. In de achtenhalve minuut die de track duurt, lijkt hij helemaal hysterisch te worden, maar de groep hervindt orde in de chaos en swingt daarna vrolijk verder. Als de naam Stefano Amerio in het hoesje voorkomt is er altijd sprake van perfecte opnamen. Hij verzorgt ze in zijn Italiaanse studio. Hij is een specialist in het 'uitlichten' van bekkens. Nicola Sergio is overduidelijk een geschoolde musicus. Hij heeft de muziek geheel in zijn vingers en levert met 'Symbols' een geweldig product af!

Peter J. Korten

BUZZ BROS BAND

ppff unk
Buzz Music

Bekijk de Buzz Bros Band hier:

<http://bit.ly/bgpGpG>

BENJAMIN HERMAN KWARTET

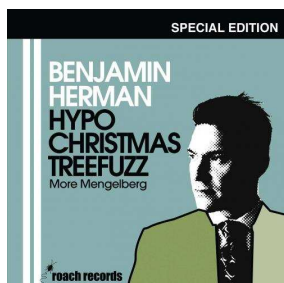
Hypochristmastreefuzz

Special Edition

Roach Records

i.s.m. NPS, NSJF en de Volkskrant

(<http://bit.ly/cZDDKD>)

VERVOLG CD-RECENSIES

Marnix en Berthil Busstra zijn samen de Buzz Bros. Marnix speelt op allerlei gitaren en Berthil op zijn (oude) Fender Rhodes. Maar in hun band schitteren ook Frans van Geest op bas en drummer van het eerste uur: Chris Strik. Alle concepten en composities zijn van Marnix. Hij heeft een aangename manier van spelen en hij heeft een gemakkelijk herkenbaar geluid. Op de cd en dvd 'The Same New Story' was Marnix meer het muzikale gezicht van de band. Nu heeft broer Berthil een grotere rol en bepaalt hij voor een groot deel de kleur van de muziek. Marnix zegt in de hoestekst: "We zijn zo verschillend als broers maar kunnen zijn. Maar in muzikaal opzicht kunnen we elkaar blind vertrouwen." En dat laatste is goed te horen. De groep werkt perfect samen maar klinkt absoluut niet pretentius. Dat zou ook niet bij hun karakters passen. Ingetogen en stijlvol zijn passende trefwoorden. De naam van het album lijkt een stotterende versie van 'P-Funk'; een ondersoort van de funk die in de jaren zeventig gekenmerkt werd door een zware bas en zeer strakke ritmes. Marnix is een man van weinig woorden: "Maar wij doen het met een contrabas en brushes". Doorwrochte jazz-rock (met verwijzingen naar gitarist John Scofield) en smaakvolle ballads dus. Op twee stukken zingt Simone Roerade op teksten van Karin Bloemen, Marnix' echtgenote. Ze onderbreekt het instrumentale deel van de cd op een aangename manier.

Peter J. Korten

De Special Edition van saxofonist Benjamin Hermans cd 'Hypochristmastreefuzz' bevat twee cd's. Een cd met de oorspronkelijke uitgave uit 2008 van Hermans vertolking van de Misha Mengelberg-muziek, en een cd met een opname van de live-uitvoering van deze muziek tijdens het North Sea Jazz Festival 2009. De studio-opname is al in Jazzflits 108 (oktober 2008) besproken. Het bijgevoegde uurtje live muziek uit 2009 is hier aan de beurt. In de verslagen van het North Sea Jazz Festival 2009 in Jazzflits 122 werd met enthousiasme over dit concert gesproken. Mijn verwachtingen waren dus hooggespannen. Herman begint het concert met het stuk 'Een Beetje Zenuwachtig' inderdaad een beetje zenuwachtig. Enig gepruttel vormt de opmaat tot het thema. Dat komt er vervolgens dan toch gesmeerd uit. De overige leden van het kwartet (Ernst Glerum (b), Joost Patocka (dr), Anton Goudsmit (gt), mogen ook meteen hun visitekaartje afgeven in het openingsnummer.

De acht stukken worden live met een hoop adrenaline gespeeld, net zoals op de studio-opname. Toch is er een verschil. Live ontbreken de gearrangeerde aanvullingen in de vorm van zang, mellotron en philicordia. Ook wordt er iets ruiger gespeeld. Dat geldt niet voor 'De sprong o romantiek der hazen'. Daarin speelt de altsaxofonist een liefdevolle improvisatie. Gitarist Anton Goudsmit maakt er uiteindelijk, op aangeven van Herman, heel verrassend een 'gewoon' mediumtempo jazznummer van. Niet alle composities die tijdens het concert werden gespeeld kwamen overigens van 'Hypochristmastreefuzz'. 'Arachibutyrophobia' (oftewel Pindakaas-aan-je-gehemelte-fo-bie) en 'Do the Roach' komen van het album 'The Itch' en zijn niet van Mengelberg. Dankzij deze speciale Volkskrant-uitgave kunnen we beschikken over een uur schitterende live-muziek van Benjamin Herman. En kunnen we horen hoe de interpretatie van de stukken een jaar na de studio-opname was.

Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

STEVE LACY November Intakt

Bekijk Steve Lacy; klik hier:
<http://bit.ly/bZ4kx5>

Op 29 november 2003 trad sopraansaxofonist Steve Lacy op in de Rote Fabrik in Zürich, in het kader van het Unerhört! Festival. Ruim een half jaar later overleed hij aan kanker, dus dit zou zijn laatste soloconcert blijken te zijn. Het Zwitserse label Intakt brengt het nu uit, en het is een mooi slotakkoord aan Lacy's imposante carrière. Zijn vrouw Irene Aebi wordt ook nog steeds ontroerd door de opnamen, schrijft ze in het cd-boekje. De perfectionist Lacy is hier dan ook bepaald niet te horen als iemand aan wie de ziekte heeft gevreten. Hij speelt even krachtig en doordacht als we van hem gewend zijn, in een negental eigen stukken. Daarbij zijn typische melodische vehikels als 'The Crust' en 'Blues for Aida', maar ook meer klankgerichte stukken als 'The Door' met zijn dubbeltonen en glissandi. Het enige pijnlijke moment is wanneer de saxofonist even meent te moeten zingen (en dat bepaald niet toonvast doet). In 'Tina's Tune' heeft hij een haiku van de Japanse literator Ozaki Koyo verwerkt. De tekst is overigens wel prachtig – Koyo schreef hem vlak voor zijn eigen dood (eveneens aan kanker): 'If I must die/Let it be autumn/Ere/The dew is dry.' En als Lacy Monks 'Reflections' als toegift speelt, is de ontroering over deze cd compleet. Zelden zo'n intieme, rijke uitvoering van het stuk gehoord.

Herman te Loo

LESTER YOUNG 100 Years – Forever Young Storyville

Bekijk Lester Young in 1950; klik hier:
<http://bit.ly/7Lvw4>

Saxofonist Lester Young is geboren in 1909. Deze dubbelaar '100 Years – Forever Young' met live-opnamen uit de jaren vijftig is in 2010 uitgebracht. Eigenlijk '101 jaar Young' dus. Op het album staan radio- en concertopnamen. Vier radio-opnamen zijn nieuw gevonden. Het gaat om opnamen uit Birdland in New York (15 april 1953 en 15 augustus 1956), de Storyville Club in Boston (15 december 1953) en uit Parijs (1 november 1956). Van de opname gemaakt op 19 november 1956 in Zürich zijn twee stukken nieuw: 'Three Little Words' en 'Oh Lady Be Good'. De overige muziek op deze dubbel-cd is wel al bekend.

Het label Storyville maakte in de bronvermelding van de stukken een paar missertjes. Track 5 van de eerste cd, de introductie met 'Lullaby of Birdland' en het daaraan verbonden 'Up and At'em' is van 1953 en niet van 1951. In de begeleidende tekst wordt die verschrijving niet gemaakt. En aan de opnamekwaliteit kun je horen, dat track 14 'I cover the waterfront' geen eigen opnamedatum heeft, maar gewoon bij de twee opnamen ervoor en erna hoort.

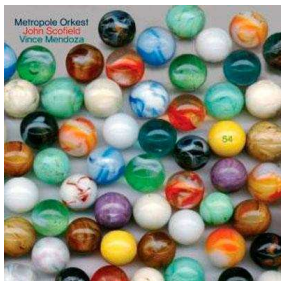
Maar het gaat natuurlijk om de muziek. Die staat als een huis. Young speelt gedreven en alert, en is helemaal zichzelf. De saxofonist speelt in de regel opgewekt en to the point. Hij speelt als vanzelfsprekend, zodat je niet het idee krijgt dat het ook minder zou kunnen. Diverse stukken staan er twee, soms zelfs drie, keer op, zodat het mogelijk is om vergelijkingen te maken. De opnamekwaliteit is wisselend. De opname van 'Polka Dots and Moonbeams' uit in Zürich (1956) is bijvoorbeeld ronduit zacht, terwijl de opname van het nummer een maand later in Washington prima is. Youngs interpretaties van het stuk verschillen behoorlijk van elkaar. In Zürich blijft hij heel dicht bij de melodie en speelt die bedachtzaam. In Washington begint hij ook zo, maar vervolgens trekt zijn eigen plan, weg van de compositie.

Hessel Fluitman

METROPOLE ORKEST JOHN SCOFIELD

54

Emarcy

Beluister Sco en het Metropole hier:
http://www.youtube.com/watch?v=4_fbM7wRdF8

METROPOLE ORKEST IVAN PADUART

Crush

Mons

Beluister en bekijk Ivan Paduart en het Metropole Orkest hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=glu8-CYxF7s>

VERVOLG CD-RECENSIES

Vroeger maakte iedere zichzelf respecterende jazzmusicus een plaat 'with strings'. Nu is er een andere trend: wel honderd internationale solisten hebben met het Metropole Orkest samengewerkt. De productiviteit van het orkest is dan ook bijzonder hoog. De een na de ander treedt op en neemt op: van Lee Konitz tot Trijntje Oosterhuis. Dirigent Vince Mendoza weet het orkest de laatste tijden tot grote hoogten te verheffen en schrijft menig arrangement. Op dit album zijn zeven arrangementen van zijn hand. Van de negen stukken zijn er zeven geschreven door Scofield, de anderen zijn van Mendoza.

"Het is opmerkelijk hoe soepel het Metropole Orkest met nieuw repertoire omgaat. Alsof het geen enkele moeite kost."

De kracht van het orkest ligt ook in de uitgebreide bezetting. Er zijn strijkers en blazers, harp en gitaar, en natuurlijk piano, bas en drums. De titel duidt op het aantal leden van het Metropole Orkest; maar liefst 54! Daarmee is dit het grootste orkest ter wereld dat jazz speelt. Het is opmerkelijk dat het Metropole Orkest zo soepel met nieuw repertoire omgaat. Alsof het geen enkele moeite kost om steeds weer nieuwe bladmuziek op de lessenaars te hebben staan.

Per track wordt vermeld welk orkestlid soleert. Dat Scofields naam bij elk stuk staat is logisch en 'Sco' herken je meteen. De orkestrale bewerkingen resulteren in een vol en ruimtelijk geluid. Toch beweegt het orkest zich niet log, maar met een strakke timing. De muziek heeft altijd iets optimistisch, iets vrolijks, iets uitbundigs. Soms is het echter ook teatraal en klassiek, maar de stukken blijven in balans. Tóch blijft Scofield zichzelf; solo óf met 54 mannen en vrouwen.

Peter J. Kortens

Samen met zangeres Fay Claassen maakte de Belgische componist en pianist Ivan Paduart twee cd's voor het Nederlandse label Jazz'n Pulz (in 2003 en 2007). Stukken van die platen komen terug op de cd 'Crush', die hij in december 2008 in Brussel voor het label Mons met het Metropole Orkest opnam. Opnieuw met medewerking van Fay Claassen en met als extra solist saxofonist Bob Malach. Dirigent van het Metropole Orkest was Jim McNeely en het leeuwendeel van de arrangementen vloeide uit de pen van Michel Herr. De welige composities van Ivan Paduart boden hem alle ruimte tot het maken van rijke arrangementen. Maar ook Paduart zelf en McNeely droegen arrangementen aan. McNeely speelde het klaar om 'Melancholy Blue' en 'Igor' de juiste donkere stemming mee te geven. In totaal bevat 'Crush' twaalf stukken, verdeeld over twee cd's. Op de eerste cd, met zang van Fay Claassen, hoor je een perfecte eenheid tussen haar en het orkest. Met haar trefzekere notenkeus voelt de zangeres zich binnen de muziek van Paduart als een vis in het water. Mij dunkt dat het voor het Metropole Orkest een feest moet zijn geweest om haar te mogen begeleiden. De combinatie is een feest om aan te horen. Gastsolist Bob Malach wordt in het laatste nummer van de eerste cd in het zonnetje gezet met 'slechts' een begeleidend kwartet achter zich. Het is de opmaat naar de tweede cd, waarop Malach in volle glorie met het Metropole Orkest te horen is. 'Crush' is een zeer geslaagde en toegankelijke productie, al moet u wel even de tijd om in de muziek thuis te raken.

Hessel Fluitman

CONCERTVERSLAG

TOOTS THIELEMANS QUARTET JAZZ MIDDELHEIM

Bezetting:

Toots Thielemans (harmonica),
Karel Boehlee (p),
Hein Van de Geyn (b),
Hans van Oosterhout (dr).

Datum en plaats:

14 augustus 2010,
Park Den Brandt,
Antwerpen.

Nationale held Toots Thielemans.
(Foto: Joke Schot)

Antwerpen is zo dichtbij, maar Middelheim klinkt zo ver weg. Park Den Brandt ligt midden in Antwerpen-Middelheim en vlak bij de snelweg. Het park vormt een schitterende ambiance voor Jazz Middelheim. Een oud park met monumentale bomen en op de achtergrond kasteel Den Brandt.

Het festival beleefde zijn 29ste editie, duurde vier dagen en had veertien optredens die op één podium plaatsvonden. Dat gaf veel rust en er was dan ook genoeg tijd voor een Belgisch bier-tje, geschonken in de bijpassende, originele bokaal. De afwezigheid van plastic bekertjes paste goed bij de ongedwongen en ietwat chique sfeer van het festival. Er werd gepicknickt en 's avonds waren de bomen romantisch verlicht. Veel liefhebbers lagen heerlijk in het gras naar de muziek te luisteren die uit de open tent over het festivalterrein klonk.

Toots Thielemans en Hans van Oosterhout. (Foto: Joke Schot)

Rond half tien gebeurde waar het publiek naar uitkeek: er was geen lege stoel meer in de grote tent toen de 88-jarige Toots Thielemans het podium opkwam. Hij kreeg een staande ovatie, nog voordat hij zijn mondharmonica uit zijn zak had gehaald. Het Belgische publiek adoreert de peter van het festival en beziet Toots als een nationale held. Toots glimlachte als altijd: hij had er zin in. Hij speelde een van tevoren al gewonnen thuiswedstrijd. Het publiek bleef enthousiast als bij een popconcert. Diverse composities van de laatste live-cd werden gespeeld. Maar ook ander werk, vaak door Toots voorzien van een half Nederlandse, half Engelse anekdote. Hoewel hij duidelijk de leider was, stelde Toots zich bescheiden op en noemde zijn bas-sist 'mijn meester'. De overgangen tussen de stukken waren soms wat stroefjes en Toots kan gemakkelijker spelen dan spreken, voor het publiek maakte dat niets uit. Wat Toots doet is altijd goed.

Drummer Hans van Oosterhout stelde 's ochtends tijdens de geluidsrepetitie voor iets van John Coltrane te spelen. Dat werd: 'Giant Steps'. En natuurlijk was er het onvermijdelijke 'Bluesette'. Op het laatst speelde het kwartet 'For My Lady', waarbij Thielemans kusjes gaf terwijl hij doorspeelde. En toen ook nog 'Me Ne Quitte Pas' klonk, was het feest compleet. Jazz Middelheim blijkt een in Nederland nog niet zo bekend, maar verrukkelijk festival. **Peter J. Korten**

IN MEMORIAM

WILLEM BREUKER: IRONIE ALS WAPEN

“Het laatste wat Willem Breuker zou willen, is dat we om hem gaan treuren. De saxofonist, klarinetist, componist en bandleider, die op 23 juli jl. op 65-jarige leeftijd overleed, had het niet zo op het vertoon van grote emoties. Zijn wapen was de ironie.”

Het laatste wat Willem Breuker zou willen, is dat we om hem gaan treuren. De saxofonist, klarinetist, componist en bandleider, die op 23 juli jl. op 65-jarige leeftijd overleed, had het niet zo op het vertoon van grote emoties. Zijn wapen was de ironie, en in het gebruik daarvan toonde hij zich een groot meester. Zo nam hij in 1967 voor de tweede keer deel aan het concours van het Loosdrecht Jazzfestival in de categorie ‘traditionele jazz/dixieland’. Hij speelde daar een potpourri van de bekendste liedjes van Max van Praag, organisator van het festival. Bassist Arjen Gorter begeleidt hem daarbij op gitaar, en pianist Kees Hazevoet speelt voor het eerst van zijn leven contrabas, waarbij hij aan de verkeerde kant van het instrument staat. De dwarse humor, met vaak een vorm van kunst- of maatschappijkritiek, is een belangrijk ingrediënt in de muziek die Breuker vanaf zijn doorbraak in de jaren zestig maakt. De muziektheaterproducties die hij onder de vlag van de (door hem mede opgerichte) ICP maakt, zoals ‘Het leven van Wolfgang-Amadeus Mozart’ (1969), ‘The Message’ (1970), ‘Kaïn en Abel’ (1972), en ‘Oltre tomba’ (1973), leunen er voor een belangrijk deel op.

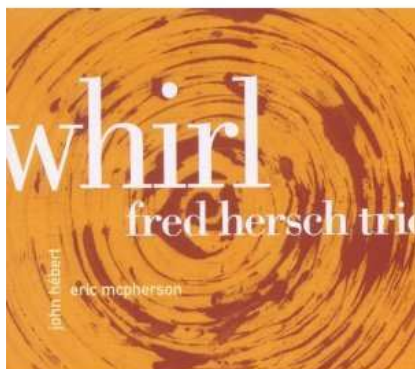
Het Willem Breuker Kollektief in 2009. Leider Breuker staat helemaal links. (Foto: Pieter Boersma)

Om artistieke en persoonlijke botsingen stapt hij overigens in 1973 al uit de ICP, en gaat zich nog meer op zijn eigen bands richten, waarbij de volledig vrije improvisatiemuziek (die hij behalve in de ICP onder meer ook bedreef in de bands van Gunter Hampel en Peter Brötzmann) een steeds kleinere rol gaat spelen. Hij profileert zich steeds meer als componist. Daarbij put hij graag en veel uit de Europese traditie van twintigste eeuwse componisten als Kurt Weill en Hanns Eisler. In 1974 richt hij zijn Kollektief op, en na wat initiële bezettingswijzigingen consolideert de bezetting met bassist Arjen Gorter, drummer Rob Verdurmen, pianist Leo Cuypers, trompettist Boy Raaymakers, de saxofonisten Bob Driessen en Maarten van Norden, en de trombonisten Willem van Manen en Bernard Hunnekink. In het 36-jarig bestaan van het orkest treden nog wel wat wisselingen in de personele samenstelling op, maar de instrumentatie blijft vrijwel ongewijzigd.

Naast zijn actieve muzikale activiteiten zet Breuker zich ook in voor zakelijke en bestuurlijke aangelegenheden. In 1974 is hij een van de oprichters van de BIM, de Beroepsvereniging van Improviserende Musici, en een van de initiatiefnemers voor het **...vervolg op de volgende pagina**

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 augustus 2010

1. Fred Hersch Trio

Whirl
(Palmetto)

2. Kenny Burrell

Be Yourself
(High Note)

3. Curtis Fuller

I Will Tell Her
(Capri Records)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap

van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG IN MEMORIAM

Bimhuis. Samen met Leo Cuypers start hij in hetzelfde jaar een eigen platenlabel, BVHaast. Naast opnamen van zijn eigen Kollektief, van Cuypers' composities, en van eigen bands van andere Kollektief-leden verschijnen er in de loop der jaren vele belangrijke albums van Nederlandse improvisatiemuziek, maar ook van moderne gecomponeerde en elektronische muziek in de catalogus. Breuker maakt zich sterk voor het schrappen van de scheidslijnen tussen deze genres. 'Mensenmuziek' is de verzamelnamen voor alles wat hij zelf de moeite waard vindt. En dat is dan ook het enige criterium voor het uitgavenbeleid.

Ook in het oeuvre van zijn Kollektief is die ongebonden muzikale opvatting ruimschoots terug te vinden. Naast composities van Breuker en andere bandleiden verschijnt in de loop der jaren ook muziek van de Amerikaanse componisten George Gershwin, Ferde Grofé en de Mexicaan Sylvestre Revueltas op de lessenaars. Omdat de bandleider juist voor dit soort projecten goede lezers nodig heeft, worden de dwarse improvisatoren uit de begindagen van het orkest langzaam vervangen door competente instrumentalisten met misschien wat minder eigen gezicht. Met name dit laatste levert hem kritiek op van de vaderlandse jazzpers, een instituut waarmee hij sowieso regelmatig in de clinch lag. De negatieve reacties op de toekenning van de Boy Edgar Prijs aan Breuker in 1993 zijn niet mals. Ze spitsen zich vooral toe op het feit dat hij in 1970 ook al de Wessel Icken Prijs had ontvangen. De verdedigers voeren aan dat die eerdere prijs vooral een aanmoedigend karakter had, terwijl de tweede een erkenning voor zijn oeuvre zou uitdrukken.

Als dat laatste zo is, maakt het de toekenning zeker terecht, want het werk dat Breuker nalaat is absoluut uniek van aard. De composities en arrangementen voor zijn Kollektief dragen een onmiskenbare signatuur, en de soleerstijl van Breuker is vanaf de eerste noten onmiddellijk herkenbaar. Met name in de jaren zeventig en zestig vond hij hierin veel navolging in de Nederlandse geïmproviseerde muziek, die hem volgde op een pad dat steeds verder weg voerde van de Amerikaanse jazz. De vraag of het Kollektief (dat al een tijd lang zonder hem opereerde toen hij een levertransplantatie onderging) zonder zijn leider doorgaat, blijft vooralsnog onbeantwoord.

Herman te Loo

JAZZ BULLETIN 76 IS UIT

Met onder meer: een interview met bassist Ruben Samama (winnaar van de Deloitte Jazz Award 2010); een verhaal over het uitgaanscentrum 'Avifauna' in Alphen aan den Rijn in de jaren vijftig; Jan J. Mulder over het blad Rhythme in 1960; een beschouwing van Peter Smids over Theo Uden Masman en de Ramblers, en een In Memoriam Hans Dijkstal.

Voor informatie over een abonnement: mic@mcn.nl.

FESTIVALS

JAZZ IN 'T PARK

Zuidpark, Gent

27 augustus tot en met 5 september

(<http://www.gent.be/jazzintpark>)

Met onder anderen: Greg Houben Quartet, Ben Sluijs/Erik Vermeulen, Chris Joris, Pascal Schumacher, Charles Loos, Paul Van Gysegem en het Ivan Paduart/Toon Roos Quintet met Bert Joris.

Het festival Jazz in 't Park is gratis toegankelijk. Ook voor het programma 'Jazz on Film' rond middernacht met films uit de collectie van Steve Wante, wordt geen entree geheven.

LAREN JAZZ

Singer, Laren

4 september 2010

(<http://www.larenjazz.nl>)

Met onder anderen: Ronald Sniijders, Ploctones, Baileo Big Band, Basily Family, Mirjam van Dam en Tom Beek.

JAZZ AT HOME

Diverse locaties, Mechelen

19 september 2010

(www.jazzathome.be)

Het evenement Jazz at Home vindt dit jaar voor de zesde keer in de Vlaamse stad Mechelen plaats. Op historische locaties treden twintig formaties op. Elke formatie speelt drie keer 45 minuten. Deelnemers aan Jazz at Home kunnen 's middags drie optredens bijwonen. De dag wordt 's avonds in de Schouwburg met een concert van het Robin Verheyen Trio afgesloten.

32ste JAZZ HOEILAART

GC De Bosuil, Jezus-Eik

23 tot en met 25 september 2010

(www.jazzhoeilaart.be)

Met: Bert Joris Quartet, Rosario Giuliani & Enrico Pieranunzi, Paul Michiels & Je-roen D'hoë - It's a Gas en DelvitaGroup & Stephane Belmondo.

92ste DOCTOR JAZZ DAG

Hof van Wageningen, Wageningen

16 oktober 2010

(<http://www.doctorjazz.nl>)

Met van 9.00 tot 15.00 uur de uitwisselmarkt (platen, boeken) en **van 13.00 tot 17.00 uur** muziek van de Trianon Jazzband, Rod Mason and his Hot Five en The Original Michigan Ramblers of Arra-Warra.

OVERLEDEN

Frans van Leeuwen, 21 juli 2010 (67)

Het begon allemaal met de EBU Jazzquiz op 27 mei 1977. Tijdens de Europese finale in Bergen (Noorwegen) haalde de Nederlandse deelnemer, de 34-jarige Frans van Leeuwen, het erepodium niet. Het was voor de afgestudeerde socioloog en leraar maatschappijleer wel het begin van een carrière in de jazzwereld. Hij meldde zich als journalist aan bij Jazz Press en ging ook schrijven voor Het Parool. Later werd hij medewerker bij het tijdschrift Jazz Nu, waarvan hij na verloop van tijd zelfs hoofdredacteur werd. Zijn grootste faam dankt hij echter aan zijn jarenlange plek bij NRC Handelsblad. Daar toonde hij zich een criticus met een uitstekend paar oren, een open vizier voor nieuwe ontwikkelingen, een aanstekelijk gevoel voor humor en een vlotte pen. Dat hij een begenadigd stilist was, bleek ook uit de publicatie van zijn roman 'Verloren onschuld' uit 1988. De laatste jaren zette Van Leeuwen zich ook in voor het Jazz Bulletin van het MCN, en nam hij min of meer gedwongen afscheid van NRC Handelsblad. Op 21 juli bezweek hij op 67-jarige leeftijd in zijn woonplaats Amsterdam aan longkanker.

Herman te Loo

Herman Leonard, 14 augustus 2010 (87)

Fotograaf Herman Leonard maakte in de jaren veertig en vijftig iconische foto's van onder anderen zangeres Billie Holiday, orkestleider Duke Ellington en trompettist Miles Davis. Zijn sfeervolle foto's schoot hij in New York, Parijs en Londen. Ze droegen in hoge mate bij aan het geromantiseerde beeld dat met name veel buitenstaanders van de jazzscene hebben.

Abbey Lincoln, 14 augustus 2010 (80)

(zangeres; zie het bericht op pagina 5)

Jack Parnell, 9 augustus 2010 (87)

Jack Parnell was een Britse drummer en orkestleider. In de jaren veertig speelde hij in de bigband van Ted Heath. Daarna toerde hij veelvuldig met orkesten onder zijn eigen naam. Parnell was wereldberoemd als muzikaal leider van The Muppet Show.

Martin Drew, 29 juli 2010 (66)

De Britse drummer Martin Drew is 29 juli na een hartaanval overleden. Drew was zo'n dertig jaar lid van formaties van pianist Oscar Peterson. Ook was hij gedurende twintig jaar te horen in Ronnie Scott's huisband als begeleider van grote Amerikaanse musici. Zijn laatste project was het kwintet The New Couriers, waarmee hij een eerbetoon aan de Britse saxofonist Tubby Hayes bracht.

Chris Dagley, 28 juli 2010 (38)

De 38-jarige Britse drummer Chris Dagley kwam om bij een motorongeluk op weg naar huis na een optreden in Ronnie Scott's. Hij was lid van de huisband van deze Londense jazzclub en verder onder meer drummer van de BBC Big Band.

Harry Becket, 22 juli 2010 (75)

Trompettist Harry Becket was een bekend gezicht in de Britse jazzscene, vooral in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. Hij speelde onder meer in Ian Carr's Nucleus, Brotherhood of Breath, Ronnie Scott's Quintet, Stan Tracey's Big Band en Elton Deans Ninesense. Becket toerde ook met bassist Charles Mingus. Nog kort geleden trad hij op met de bigband van Guy Barker.

Gene Ludwig, 14 juli 2010 (72)

(organist)